

прах. Събрало прахта в една кърпа, завързало я и я сложило в пазвата си. Тръгнало – отишло. Вървяло що вървяло, шест месеца път, докато стигне до къщата на царя. Купило си докторско облекло и се облякло.

– Доктор съм, доктор съм – стигнало до ушите и на царския вестносец.

Топур, топур, топур, топур – стигнало и до царя.

– Царю на царството си, доктор дойде, минава, да го извикам ли?

– Извикай го.

Извикали момчето.

– Здравей, царю!

– Живи и здрави, чего! Ти мене веднага можеш ли да излекуваш?

– Веднага мога да те излекувам, но ще си направим уговорката с теб. Аз ще те излекувам, а ти ще ми дадеш каквото реша да взема от теб.

– Ела, синко.

Щрап – извадило момчето прахта и само му намазало едното око и както не виждал и се разкапвал – оздравял.

– Оф, остави ме, Боже, аз дори виждам и нищо не ме боли.

– Царю, както сме се уговорили, аз трябва да поразгледам двора и тогава ще реша какво да взема.

– Така да бъде, сине, Господ да ме накаже, ако аз не ти дам аероплана.

Взело момчето, отворило аероплана, какво да види вътре – половината аероплан жълтици, половината сребро. Какво ще направи момчето? Ще го лекува бавно, малко по малко, за да може да се научи да кара. Извикало човека, който го карал – днеска малко, утре малко, излизало да лекува, излизало да се учи... за четиресет дена момчето станало спец. За четиресет дена излекувало и царя.

– Ето, царю на царете, аз те излекувах, аз ще си тръгна, дойде денят да си вървя.

– Е, сине, пътят ти е отворен, а Бог е милостив, ще те пази.

Да оставим царя и да видим момчето. Отишло момчето, влязло в аероплана, давай! Вдигнало го, отишло... Да, но момчето огладняло.

– Аз вече огладнях, чакай да слеза.